

Arrest

nr. 248 509 van 1 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20/E
3000 LEUVEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende terughrijving (bijlage 11) van 23 januari 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, komt op 23 januari 2021 toe op de luchthaven te Zaventem. De toegang tot België wordt hem geweigerd.

Op 23 januari 2021 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing tot terughrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“TERUGDRIJVING

Op 23/01/2021 om 17.45 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, 1 Hoofdinspecteur N.M.

de heer / ~~mevrouw~~ :

naam A. A. A. F. voornaam /

geboren op (...) 1996 te Khartoum geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Soedan wonende te [...]

houder van het document paspoort met nummer Pxxx

afgegeven te 25-07-2018 op : [...]

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door de Nederlandse autoriteiten geldig van 30-12-2020 tot 13-02-2021

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Istanbul International met Turkish Airlines (Tk1937), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is naar België afgereisd met als doeleinde om verder naar Nederland te reizen. Dit in kader om een zijn vrouw te bezoeken. Gezien de huidige reisrestricties betreft dit een niet- essentiële reis. Het M.B. van 28.10.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, bepaalt in artikel 24 dat niet essentiële reizen naar België verboden zijn

(...)

C.M.

expert administratief/administratief deskundige

(...)

N.M.

De grenscontroleambtenaar

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“1.

Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

2.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen. K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

“(…) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

- 1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,
- 2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,
- 3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.

3.

De beslissing is gesteund op een onnauwkeurige en onzorgvuldige feitenbevinding en is tevens strijdig met artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat de motivering afdoende moet zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier (RvV 22 juni 2015, nr 148.255; RvV 10 december 2015, nr. 158.182)

De bestreden beslissing stelt:

‘X (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is naar België afgereisd met als doeleinde om verder naar Nederland te reizen. Dit in kader om een zijn vrouw te bezoeken. Gezien de huidige reisrestricties betreft dit een niet- essentiële reis. Het M.B. van 28.10.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, bepaalt in artikel 24 dat niet essentiële reizen naar België verboden zijn’

De motivering is kennelijk fout.

Artikel 24 van het MB van 28.10.2020 bepaalt:

Art. 24. Het dragen van een mondkapje of elk ander alternatief in stof om de mond en neus te bedekken, is toegestaan voor gezondheidsdoeleinden in voor het publiek toegankelijke plaatsen.

Het gaat dus niet over een verbod op niet essentiële reizen naar België.

Verzoeker is onwetend over de eigenlijke reden van de terugdrijving. Op 23.01.2021 was het M.B. van 26.01.2021 uiteraard nog niet van toepassing en het M.B. van 26.01.2021 sluit reizen naar het buitenland niet uit als het een bezoek aan de echtgenoot wonende in het buitenland betreft.

De bestreden beslissing is volstrekt disproportioneel.

Verzoeker reisde van Soudan over Turkije naar België. De bedoeling was om zich bij zijn Nederlandse echtgenote te vestigen. Zoals vermeld onder de “feiten”, was een machtiging voorlopig verblijf niet mogelijk, omdat verzoeker omwille van corona geen taalexamen kon afleggen op de Nederlandse ambassade in Khartoum. Slagen voor dat examen is een essentiële voorwaarde om een definitieve verblijfsvergunning te verkrijgen in Nederland als echtgenoot van een Nederlandse partner.

Het echtpaar greep de (nood)oplossing aan die de Nederlandse overheid hen aanreikte: zij vroegen een visum “lange afstandsrelatie” aan bij de Nederlandse autoriteiten en verkregen toelating om Nederland in te reizen. Deze toelating werd overigens gegeven vóór 23.01.2021 (zie feiten).

Vanaf 27.01.2021 tot 01.03.2021 worden niet essentiële verplaatsingen vanuit België naar het buitenland verboden (M.B. van 26.01.2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken). Het bezoek aan zijn echtgenote in Nederland is echter een verplaatsing die toegestaan is onder het voormelde M.B. van 26.01.2021, dat vanaf 27.01.2021 in werking treedt.

Be bestreden beslissing is kennelijk niet juist gemotiveerd.”

3.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 6°/7° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geacht wordt de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“X (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is naar België afgereisd met als doeleinde om verder naar Nederland te reizen. Dit in kader om een zijn vrouw te bezoeken. Gezien de huidige reisrestricties betreft dit een niet-essentiële reis. Het M.B. van 28.10.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, bepaalt in artikel 24 dat niet essentiële reizen naar België verboden zijn.”

De bestreden beslissing bevat een verdere feitelijke uitleg waarom verzoeker geacht wordt “de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden”, namelijk dat verzoeker een reis via België naar Nederland onderneemt die gezien de huidige reisrestricties niet-essentieel is. In dit verband wordt verwezen naar artikel 24 van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het MB van 28 oktober 2020).

De kritiek die verzoeker uit op dit motief is de volgende: de motivering is kennelijk fout gezien artikel 24 van het MB van 28 oktober 2020 over het dragen van een mondmasker handelt en niet over een verbod op niet-essentiële reizen naar België. Verzoeker stelt dat hij onwetend is over de eigenlijke reden van de

terugdrijving en stelt dat op de datum van de bestreden beslissing, namelijk 23 januari 2021, het ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het MB van 26 januari 2021) nog niet van toepassing was. Bovendien sluit zelfs dit laatste MB van 26 januari 2021 reizen naar het buitenland niet uit als het een bezoek aan de echtgenoot wonende in het buitenland betreft. De bestreden beslissing is disproportioneel, verzoeker reist vanuit Soedan over Turkije naar België om zich dan bij zijn Nederlandse echtgenote te voegen. Verzoeker verkreeg voor 23 januari 2021 toelating van de Nederlandse overheid om Nederland in te reizen. In het kader van het MB van 26 januari 2021 is een verplaatsing toegestaan om zijn echtgenote in Nederland te bezoeken.

3.3.2.3. Zoals verzoeker terecht opmerkt, was het MB van 26 januari 2021 nog niet in werking getreden op het ogenblik van de bestreden beslissing, zodat een verwijzing naar dit MB niet dienstig is en verzoeker er zich ook niet op kan beroepen. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548).

In de nota merkt de verwerende partij op dat de verwijzing naar artikel 24 van het MB van 28 oktober 2020 een materiële vergissing betreft en dat artikel 21 van dit MB bedoeld werd, waarvan § 1 luidt: *“Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden”*.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 3, eerste lid, 6°/7° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker geacht wordt de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden. Verzoeker uit geen enkele kritiek inzake deze wetsbepaling en de verduidelijking ervan. Verzoekers kritiek die betrekking heeft op artikel 24 van het MB van 28 oktober 2020, heeft enkel betrekking op de feitelijke uitleg die in het motief gegeven wordt waarom de verwerende partij acht dat verzoeker een gevaar voor de volksgezondheid uitmaakt: namelijk dat verzoeker naar België gereisd is om verder naar Nederland te reizen om zijn vrouw te bezoeken. De loutere omstandigheid dat door een materiële vergissing verwezen wordt naar artikel 24 in plaats van artikel 21 van het MB van 28 oktober 2020, volstaat evenwel niet om tot de schorsing van de bestreden beslissing te leiden.

Waar de verwerende partij stelt dat artikel 21 van het MB van 28 oktober 2020 wordt bedoeld, stelt de Raad vast dat dit artikel, naast § 1 dat niet-essentiële reizen verbiedt, ook een § 2 bevat -dat de verwerende partij trouwens citeert in de nota- dat hierop uitzonderingen toestaat.

Verzoeker zet in het middel uiteen dat hij van de Nederlandse overheden een toelating verkregen heeft om naar Nederland te reizen in het kader van een “lange afstandsrelatie” en voegt als bijlage 7 bij het verzoekschrift inderdaad een kopie van een Schengenvisum toe, uitgereikt door de Nederlandse autoriteiten op 2 december 2020, geldig voor binnenkomst tussen 30 december 2020 en 13 februari 2021. In de bestreden beslissing is hierover niets terug te vinden, evenmin over het feit of de verwerende partij onderzocht heeft of verzoeker al dan niet onder de uitzonderingen valt waarin het wel toegelaten is om naar België te reizen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat het visum van verzoeker op 23 januari 2021 gecheckt werd en dat vastgesteld werd *“betreft geen visum in kader gezinshereniging”* en dat er *“huidige reisrestricties te Nederland”* zijn. De Raad kan hieruit evenwel niet afleiden of verzoeker nu wel of niet in het kader van een uitzonderlijke procedure geregeld door de Nederlandse overheden met een toestemming voor 23 januari 2021 het Rijk binnenkwam. Het komt niet aan de Raad toe om dit onderzoek te voeren. Bijgevolg stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier en met de daarin vervatte dienstige stukken. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is *prima facie* aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker zet dit als volgt uiteen:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreekse gevolg van de bestreden beslissing, behept met een formeel vormgebrek.

Verzoeker is gehuwd met Mevrouw Z. M. op 02.11.2019 in Soedan. Op 24.11.2019 hebben zij elkaar voor het laatst gezien. Mevrouw is toen teruggekeerd naar Nederland en verzoeker is begonnen aan een intensieve cursus Nederlands, ter voorbereiding van het examen taalkennis met als doen een MVV

aan te vragen. In maart 2020 had A. de cursus afgerond en het echtpaar was toen volop bezig met het inplannen van zijn examen toen corona ook in Nederland uitbrak. Nederland ging in lockdown en de Nederlandse vertegenwoordiging in Soedan ging dicht. Het echtpaar heeft maandenlang gewacht en er ging een volledig jaar voorbij. Zij ontdekten dat een visum voor lange afstandsrelaties kon aangevraagd worden. Zij waren dolgelukkig met deze mogelijkheid en deden er alles aan om het visum te bekomen. Het ging allemaal erg vlot en amper twee weken later kregen zij te horen dat A. mocht naar Nederland reizen. Dus na een jaar en twee maanden mochten zij eindelijk terug bij elkaar zijn. Totdat verzoeker op 23.01.21 werd tegengehouden in Zaventem en naar TC Caricole werd gebracht...

Als verzoeker wordt uitgewezen naar Turkije, en mede gelet op de intrekking van de uitzonderingsmaatregel wat betreft lange afstandsrelaties door de Nederlandse overheid, zal het echtpaar vele maanden moeten wachten om elkaar terug te zien. Het weegt nu al enorm op beide partners.

De brief van Mevrouw Z. M., echtgenote van verzoeker, is alleszeggend (zie bijlage)."

Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of verzoeker, die voor 23 januari 2020 een Nederlands visum verkregen heeft en kon voorleggen, al dan niet valt onder de uitzonderingen waardoor hij wel naar België mocht reizen. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een scheiding met zijn echtgenote van opnieuw enkele maanden als gevolg kan hebben, nu hij verduidelijkt dat de maatregelen in Nederland op 23 januari 2021 gewijzigd zijn maar hij aantoont op p. 3 van het verzoekschrift dat hij daarop mogelijk een uitzondering krijgt, gezien zijn visum werd toegekend voor 23 januari 2021. Het verweer van de verwerende partij in de nota doet hieraan geen afbreuk. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is *in casu* aangetoond.

3.5. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, zodat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd wordt.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende terugdrijving van 23 januari 2021 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

Wvd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. DE SMET